

Love story

Mijn verhaal begint in de koude Sovjet Unie in een gigantische stad die toen Leningrad noemde. Koude winters die zes maanden duren , koude blikken van voorbijgangers, koude verstandhouding tussen mama en papa thuis.

Geboren in januari ben ik heel mijn jeugd op zoek geweest naar warmte, maar die was moeilijk te vinden. Hard werken , enorme afstanden per dag afleggen , doorbijten , nooit zeuren , ouderen respecteren, zelfstandig zijn , eten wat pot schaft, dit waren de regels voor zolang dat ik het me kan herinneren. Patatjes of pasta , afgewisseld , soms niets meer dan boter en zout erop , soms tomaatjes , oh ik hield van tomaatjes , maar die konden we niet elke week betalen. Gekookte patatjes , pureepatatjes , gebakken patatjes- dat waren mijn favorieten ! Aardappelsoep...heel af en toe.

Als mama een goeie dag op het werk had gehad, ze werkte zes op zeven als kapster, spraken wij na haar werk voor de deur van de supermarkt af. Die dagen waren een feest. Dan kochten we een doosje kipnuggets, tomaatjes!!!, een karton sinaasappelsap en salade met surimi sticks. Helaas waren die dagen eerder een uitzondering. Geldtekort was een permanent aanwezige factor. Mama deed haar best, papa dronk... De rest van de familie moest zelf weten hoe te overleven met de weinige middelen die ze hadden. En toch mocht ik af en toe aanschrijven aan tafel bij mijn opa.

Mijn opa - mijn dikke vriend. Geboren in Oezbekistan en post tweede wereldoorlog naar Leningrad gestuurd om de kapot gebombardeerde stad terug te helpen heropbouwen. Opa - die wist wat goed is. Gebakken patatjes bij opa proefde helemaal anders dan thuis. Opa kon toveren met de weinige ingrediënten die hij had. Bij opa voelde ik warmte. Met elke hap die ik nam,ontdooide een stukje van mijn bevroren kinderhart.

Connectie werd gemaakt, eten- warmte -liefde. Ik heb het eindelijk gevonden! Niets maakte mij zo gelukkig als lekker eten. Als kind had ik niets, maar ik moest ook niets hebben. Kledij, speelgoed....het interesseerde mij allemaal niet. Ik vroeg lekkers als kado voor mijn verjaardag. Sinds mijn 6 jaar was een klein potje zalmeitjes mijn verjaardagskado. Ik noemde het kaviaar. Niets in de hele wereld maakte mij zo gelukkig als dat potje. Als een beloning voor de goede prestatie op de turnwedstrijd, waaraan ik vanaf mijn drie jaar op hoog niveau meedeed, kreeg ik een pakje surimi sticks. Krabsticks waren het!

Als ik mijn ogen dicht deed -dan droomde ik van een volle winkelkar met allerlei lekkers, ik droomde om ooit op restaurant te mogen gaan, om meer dan een keer per jaar van zalmeitjes te mogen genieten. Zelfs toen al mijn dertienjarige vriendinnen droomden van hun eerste liefde, droomde ik over de mijne . Lekker eten...mijn eerste en ware liefde.

Toen ik bijna achttien was verhuisden we naar België voor een beter leven. Een iets warmer land, geen winter van zes maanden, maar een herfst. Mensen die zonder reden naar u lachen op straat – het was eerst onwezenlijk. Klein België, waar ik zo weinig over wist en met moeite op de wereldmap kon aanduiden was plots gigantisch groot. Zo veel lekkere dingen, zo veel restaurants, zo verschillend en gevarieerd, zo veel te proeven en ontdekken. Ik was thuis, want hier spreken de mensen mijn taal -FOOD! Een internationale liefdestaal die iedereen begrijpt.

Vrij direct begon mijn eerste verhaal in de horeca ,daarna het tweede en derde en zo is het (bijna)nooit gestopt. Van studentenjobs, flexies tot vast werk in de zaal en/of in de keuken. Proeven, stelen met mijn ogen, thuis uitproberen, net zoals opa het deed, (voor mij)nieuwe smaken combineren, reizen in functie van eten en leren. Uiteindelijk dan ook in PIVA gaan studeren, hard werken en niet zeuren, zoals me vroeger aangeleerd is.

Een tijdelijke pauze was een zeer donkere en koude periode waarin ik mezelf weer kwijt was gespeeld. Het was duidelijk - horeca is waar ik thuis hoor! Dagelijks liefde en warmte voelen door te koken, bezig zijn met wat ik het allerliefst doe, mijn liefde aan mensen doorgeven door voor hen te koken.

In de laatste twintig jaar is er veel gebeurd in mijn leven: huwelijk, scheiding, de geboorte van mijn zoon, diploma's, carrièreswitch, onvergetelijke reizen, life changing ontmoetingen... Er is ongelofelijk veel veranderd , maar één ding is er altijd gebleven - FOOD - my true love.